

Anh đào thiếu niên

Lần đầu tiên của mỗi người đàn ông, đều sẽ có một cô gái như hoa anh đào, phiêu du trong cuộc đời, rồi sẽ biến mất.

Cô là người con gái đầu tiên anh từng yêu, thời niên thiếu năm 17 tuổi.

Tan học xong vượt qua hơn nửa thành phố, đợi trước cửa trường để đưa cô về nhà.

Vào cuối tuần, cùng nhau đi xem phim, trong bóng tối nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, đặt vào trong lòng bàn tay mình. Tâm trạng trong sáng và ngọt ngào đó, là thể nghiệm đầu tiên trong quá trình trưởng thành.

Hôm đó là một đêm mùa xuân. Anh còn nhớ.

Trên đường đưa cô về nhà, hai người đi dưới ánh trăng mờ, có thể nghe thấy tiếng hoa anh đào bay lượn trong gió. Những gốc anh đào hai bên con đường nhỏ, nở ra những đóa hoa dày đặc màu hồng phấn, chen chúc với nhau, mỗi lần gió thổi qua là y như một cơn mưa rơi xuống.

Dưới cầu thang nhà cô, cô đứng trong bóng tối mỉm cười nhìn anh, đôi mắt đen nhánh, sáng rỡ đến mức anh không dám nhìn thẳng. Vươn tay ra, nhẹ nhàng khép mắt cô lại, sau đó cúi người xuống hôn lên đôi môi cô. Trên tóc cô toàn là những cánh hoa li ti hồng phấn, tỏa ra hương thơm nhức mũi.

Anh bỗng nhiên cảm thấy nước mắt ấm nóng trong mắt mình.

Hạnh phúc trong khoảnh khắc đó.

Họ ở bên nhau rất lâu. Tốt nghiệp cấp ba xong, anh đến phương Bắc học đại học, cô vẫn ở lại trong thành phố miền Nam này.

Rất nhiều thư, thỉnh thoảng điện thoại, càng ít khi gặp mặt. Mỗi lần đến kỳ nghỉ, anh liền vội vã mua vé tàu hỏa về nhà. Có lúc không mua được vé ngồi, phải chen chúc trong khoang xe chật chội nóng nực dơ bẩn hơn hai mươi tiếng đồng hồ.

Lúc mệt đến nỗi muốn thiếp đi, trong mơ màng anh nhìn thấy những cánh hoa anh đào trong gió, từng phiến từng phiến, la đà không một tiếng động.

Anh cảm thấy mình yêu cô như vậy đấy. Có lẽ dùng cả một đời cũng không đủ.

Lúc sắp tốt nghiệp, cô từng có một đứa con. Vì tuổi trẻ vô tâm sơ ý. Cô không hề oán hận gì anh.

Để không kinh động đến cha mẹ, họ viện cớ đi du lịch đến một thành phố khác. Chỉ khi cô đi bệnh viện làm phẫu thuật, xảy ra sự cố suýt chút nữa là mất mạng. Trong một khách sạn nhỏ rẻ tiền, anh cả ngày cả đêm túc trực bên cô.

Mùa hè đó rất nóng nực, nhưng mồ hôi và nước mắt chảy trên mặt cô lại lạnh ngắt. Cô miễn cưỡng cười với anh, nói không sao đâu, sẽ không có chuyện gì đâu. Anh chỉ nhẹ nhàng nói với cô, anh sẽ đối xử tốt với em.

Anh sẽ đối tốt với em. Lời hứa này anh luôn để trong tim mình, nhưng tình duyên lỡ dở, con đường của họ vẫn phải đi đến hồi kết.

Lúc chia tay nhau, biết rõ cả hai đều hiểu lầm nhau, nhưng anh tuổi trẻ hiếu thắng, vẫn cố chấp một đi không quay đầu nhìn lại. Anh rời bỏ quê hương phương Nam của mình, đến một thành phố ngập tràn ánh nắng khác.

Anh có công việc, sau đó có một cuộc sống mới, cho đến khi gặp một cô gái xinh đẹp ở đó, mua một chiếc nhẫn cùng cô ấy thề nguyện.

Cuộc sống đầy đủ bình lặng. Mỗi sáng sớm, anh lái xe đưa con đi học, đưa vợ đi làm, sau đó một mình lái xe đến công ty. Thành phố xa lạ vào mùa xuân, hai bên đường cũng có những gốc anh đào vương vít. Từng xâu hoa hồng phấn chen chúc nhau, mỗi khi gió thổi qua, trong gió bay lượn vô số những cánh hoa li ti, dán trên khung cửa sổ xe anh.

Như những giọt mưa tàn khuyết.

Bỗng nhiên, nghĩ đến một gương mặt hơn mười năm về trước. Gương mặt của cô. Trong bóng đêm ở phương Nam ẩm ướt, trong bóng tối thình lạng

dưới cầu thang. Đôi mắt đen nhánh, sáng rõ đến mức không dám nhìn thẳng. Và đôi môi của cô trong bóng tối, vết thương thuần khiết anh từng hôn. Sâu sắc đến thế, cũng không tìm ra vết tích nào nữa.

Không biết cô có còn ở lại thành phố phương Nam đó không. Có lẽ cũng sẽ có một người đàn ông nói với cô, anh sẽ tốt với em. Nhưng hạnh phúc của cô đã không còn liên quan gì đến anh.

Lần đầu tiên của mỗi người đàn ông, đều sẽ có một cô gái như hoa anh đào, phiêu du trong cuộc đời, rồi sẽ biến mất.